

χεται ἄξ ὀπισθοντων ὑποδρωτου. Καὶ ἔχει πο-
λυκατάψυχον τῆ κορμιῦτου. Τόσιω δὲ ἄμορ-
φίαν τῆ ἔδωσον ὁ θεός, ὅτι καὶ εἰς ζωγράφος
δὲν δυνάμεται εἰς ἄκρον μὰ μιμηθῆ τὸ ζωῖα τῆ
ὑποδρωτου. Διότι εἶμαι ἔλαμ πρὸς ὡς αὖ τὸ χρυ-
σαφὴ τὸ καθαρόν. Εἶμαι ἔγαλάζιος, ὡσαυτο λί-
θος ὁ σμάραγδος. Εἶμαι ἔὀλίγον κόκκινος ὡσαυτὸ
τὸ ῥαπίνη. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι χλωρὰ. Τὰ χρῶ-
ματα ταῦτα. Ἀλλὰ τὸσον εἶμαι ἐσμι μιλία, εἶμαι
μὲ τὸ ἄλλο, ὅσον δὲν εἶμαι καμένα πρᾶγμα μὰ
τὸ παρ ὁμοιάση. Ἐχει δὲ ὅσιω αἰσθησιμ, ὅτι
εἰμ ἐποιμεῖ τιμὰς τῶν ἄμορφιάμτ, ἀπεικάζει
τὴς λόγους τῆ ἀνθρώπων, ἔπερισσότερον ἀμμοίγη
τὰ ὑποδρωτάτ, ἔδείχμη τῶν ἄμορφιάμτ. Πληρ
ὁ θεός ὅπῃ τὸν ἔκαμῃ τὸσον ἔμορφον, ἔδωσον-
τ, ὅσῃ ἄχῃμα ποδάρια, δια μὰ ταπεινώμεται.
Διὰ τῆτο ὅσῃ τὸς ὅταν σκύψη, καὶ ἰδῆ τὰ πο-
δάριατου, κλαίει μεγαλοφῶμως.

ΠΕΡΙ ΤΡΥΓΟΝΟΣ.

Τρυγῶν, εἶμαι σοφρωμεγέρα. Διότι ποτέ-
τις δὲν σωσιάζεται μὲ ἄλλο ξέμον τρυγῶ-
ν. Εἶδὲ ἔἀποθάμη τὸ ἀρσεμικόν, τότε τὸ θηλυ-
κόν γέκεται ἀμέτοχον ἀπὸ σωσιῶν ἕως μὰ ἀ-
ποθάμη. Ἐχει ἔἄλλω σωσιῶν. Καὶ ἀφῆ ἔχει
ράση ἕως σαράμτα ἡμέραις ἀπὸ τῶν λυπῶντις
δὲν

δὲν πίμνη καθαρόν μύρον, εἰ μὲν τὸ θωλώσει
μέτα ποδάγρατης. Ἀγαπᾷ καὶ τὴν ἔρημον, κα-
ποτε δὲν θέλημά εἰσεβῆ εἰς κάστρον, ὅπῃ ἔχ-
κόσμον πολὺν. Καὶ σύγχυσιμ. Οἱ δὲ κωηγοὶ
ὅταν θέλημά ταῖς πιάσωσι ὑπάγουσι ὑπο-
κέτω τῶν δονδρῶν, καὶ τραγυδῶσι. Καὶ ὅταν
ἀκυσῶσι τὸ μέλος κατεβαίμεσιν ἀπὸ ὀλίγου ὀ-
λίγον, ὅ καθεστωτο εἰς τὴν γῆν, ὅ ἔπως πιάμ-
μυρτου εἰς τὰ βρόχια: ~

ΠΕΡΙ ΤΕΤΤΙΓΟΣ.

Ὁ Τέττιξ, εἶμα ὡς τὸς ὅπῃ λέγομεν ἡμεῖς τζίμ-
ζόρον. καὶ ὅποιος δὲν εἶμα ἀρσενικός τέττιξ.
Ἐκείνος δὲν λαλεῖ, μόρον τὰ θηλυκά λαλεῖσιμ.
Ὅσον δὲ εἶμα καῦμα, τόσον περισσότρον λε-
λεῖ. Ὅτι ἡ δροσία τῆς ἀυγῆς, γεμίζει τὰ πτερὰ τε
δροσιαν. Καὶ δὲν διώεται μετὰ τὰ ἀμμοίξην. Διότι
δὲν λαλεῖσιμ ἀπὸ τὸ σόμα. Ἀλλὰ ἀπὸ τὰ πτε-
ρά. Ὅταν δὲ γεμῆ μεσημέρη, ἔπαρθη ἡ δροσία
τότε λαλεῖσιμ. Εἶμα δὲ ἡ τροφή αὐτῆ, ἡ δροσία τῆ
ἔραμ.

ΠΕΡΙ ΤΑΡΑΝΔΟΥ.

Ὁ Τάρανδος, εἶμα ζῶον τετράποδον. Ὅμοιον
ὡς ἂν ταῦρος μέγας. Εὐρείσκορται δὲ πολλοὶ
εἰς τὰ μέρη τῆς ταρταρίας. Δὲν ὁμοιάζει εἰς τὴν
τείχεσιν ἔδὲ καμέσιν ζῶον. Διότι κτ' πῶς
θέλη ἔτση γίμεται. πότε ἀπωρον γίμεται, πότε

μα-

μαίεσθαι. Πότε πρᾶσιμον, ἔχει δὲ εἰπεῖν εἰς ὅλα
τα ζῷα μεταβάλλεται. Ὡσαύτως ὁ χαμου-
λεὼν. Πλὴν ὁ χαμουλεὼν ἄσπερος δὲν γίγνεται
ποτέ, μόρον εἰς τὰ ἄλλα ζῷα μεταβάλ-
εται. Τὸ δὲ τὸ ζῷον γίγνεται καὶ ἄσπερον, τὸ
δὲ δέρμα τὸ ἴσον εἶναι ὡσαύτως τὸ σίδηρον.
Καὶ ὅποιος τὸ ζῷον εἰς τὸν πόλεμον καμένα ἄρ-
μα δὲν φοβάται. Ταῦτα δὲ κέρα τὰτα εἶναι μεγα-
λήττορα παρά τῃ ταύρῳ, ἔσπερα ὡσαύτως γάλα:

ΠΕΡΙ ΤΡΩΚΤΟΥ.

Ὁ Τρώκτης, εἶναι ὁψάρη θαλάσσιον, ὁμοίον ὡ-
σαύτως σκυλλόψαρον. Πλὴν ἔχει δόντια μεγα-
λήττορα. Καὶ ἄν ἄρμα καμένα δέλφιναν μονα-
χόν, ἀρπάξῃ τὸν τρώγη. Εἶδε ἐκεῖ ὅπῃ τὸν
τρώγη. Καὶ φθασίω πολλοὶ δέλφινον, τότε ὁ
τρώκτης ἀφώγῃ τὸν δέλφιναν καὶ φύγῃ, εἰς τὸ
βάθος τῆς θαλάσσης. Εἶναι δὲ καὶ τὰ δόντια τῆ
δυνατά, ὅσον μὲν ἀκίερον ποτέ δὲν πιάμμεται.
Διότι τρώγη τὸ ὀρμίδην, ἔκαταπίνῃ τὸ ἀγκί-
ερον. Μόρον δὲ με καμάκη τὸ φορδύρον οἱ ψαράδες.

ΠΕΡΙ ΤΡΥΓΟΝΟΥ.

Θαλασσία.

Εἶναι ὁψάρη ὅπῃ ὀνομαζέται τρυγών, καὶ ὁ-
μοιάξῃ ὡσαύτως τὸ σιάκω. Πλήρ δὲν ἔχει κόκκα-
λον ἐπὶ τῷ δέρματι, ἀλλὰ εἶναι ἀπαλόμ,

ἔχει

ἔχῃ δὲ εἰς τὴν ἄρα κοντρήν ὧσα μαχαίρη μι-
κροῦ. Μετὰ τὸ ὅποιον εἰς κτυπήσῃ ἀμφοτέρω
παρ' αὐτὸς ἀποθνήσκει. Τοσῶν δὲ ἐμεργεῖται,
ἐκείνο τὸ κοντρήν, ὅτι εἰς τὸ βαλεῖ εἰς χλωρὴν
δέμδρον, παρ' αὐτὸς ξηραίνεται. Καὶ εἰς ἐγγύ-
εις ποταμῶν ὄρη, παρ' αὐτὸς πάντη μοναχοί-
τε. ΠΕΡΙ ΤΡΙΓΛΩΣ.

ΤΡΙΓΛΩ, τριγλῆ, εἶδος ψάρη γινωσκόμενον, ἔστι ἀγα-
θὸν πᾶσα τρώγη βρωσιμὸν φαγῆτα. Δι-
τὸ δὲ ὅταν ἀγῆ ἀπὸ τῆς θαλάσσης, παρ' αὐ-
τὸς ἀποθνήσκει, καὶ εἰς ὀλίγην ὥραν σήπεται.
Καὶ βρομεῖ ἢ κοιλιᾶται. Λευσοῖν δὲ πῶς γαυρῶ-
ν τρεῖς βολαῖς ἢ ἄρονον, ὅποιοι ἢ παρετρώγη
σκοτίζονται τὰ ὀμμάτια. Μάλιστα δὲ τὸ κε-
φάληται εἶδος βλαβερὸν καὶ πολλὰ: ~

ΠΕΡΙ ΒΑΙΝΑΣ.

ΒΑΪΝΑ, ἢ γυνὸς θηλυκὸς ἀγεῖοχοῖρος, ἔχῃ
ταύτῃ τῷ σοφίᾳ, μετὰ σκυλῖα ὅπῃ
τῷ κωκυθῷ, καὶ τῷ ἡμέραν ἀκορεῖ τὰ δόν-
τια της, ὅς προσεχοῦνται ἀπ' αὐτῷ, τῷ δὲ μύκ-
ταρ εἰς εἶδος φευκάρη, φάγει ἐμπρὸς ἀπὸ τῆς
σκύλλης, ὅς ἐκείνῃ τῷ κωκυθῷ, ἕως ἵνα ἄγῃ
εἰς ἕνα τόπον ὅπῃ εἶδος δέμδρα πολλὰ, ἔστι κάμ-
νη σκότος. Ἐὼσα εἰς εἶδος εἰσεβῆ μέσα εἰς τὸ ἴσ-
κιον τῶν δέμδρων, κάμνη γλήγορον γύεσμα πρὸς

ὀπίσω. Καὶ τὰ μὲν σκυλλιά θάρσιν πῶς εἶ-
ναι μέσα εἰς τὸ δάσος, ἔθ' γυράγην. Αὐτὴ δὲ γυ-
ρῶν ὀπίσω καὶ ἐσχίζῃ δύο τρία σκυλλιά, ὅσα
εἴη ἀκύνω τὸ κλαύσιμον τῶν χιζομυῖων
μυλλιών ὅσα φάγην. Εἶμαι ἕνα βόταμον ὅπῃ
ἀνομάζεται ὑποκίαμος. ἔοι ἀνθρώποι τὸ λέγειν
δομομιάρη. ἔκείνο γὰρ τὸ βόταμον ἀγα-
πᾶν ἔστι πολλὰ γὰρ τὸ φάγην, ὅταν εἶμαι ἐγγα-
στωμένη. Πλὴν ὅταν τὸ φάγην κόπτεται. Διότι
τὰ ὅπῃ ἐμτῆς κόπτεται, ὅσα δὲ ἐμπορεῖ γὰρ τὰ
αὐτῆ. Τὴ γοῦν τεχνάεται; ἕνα γὰρ εἰς τρεῖς πο-
ταμῶν, ἔοι εἰς τὰ ῥάματα, ἔοι εἰσκειτῆ ἀγκαμον
ποτάμιον, καὶ τρώγην, ὅσα ἰατρᾷεται: ~

ΠΕΡΙ ΦΑΣΣΑΣ.

Ἡ Φάσσα, εἶμαι ἀπὸ ὅλης γυρισμένη. Εἶμαι
δὲ ἔστι πολλὰ σοφρωμέσατον πύλην. Διό-
τι δὲ εἰσκεται καὶ μία θηλυκὴ γὰρ σωσιασ-
σῆν με ἄλλον ἀρσενικόν. Μόρον μετ' ἐκείνο ὅπῃ
δὲ ἀρχῆς ἐσωσιασῆν. Εἶδε τύχη καμῆνα ἀρ-
σενικόν καὶ βίαση θηλυκῆν ὅπῃ γὰρ ἔχη ἀνδραμ,
παρ' αὐτῆς ἀπὸ τῆν πικραμτῆς ἀπαθαιμίσκη, ὡς
ὑβρισμένη διὰ τῆν σοφρωσιμῆς: ~

ΠΕΡΙ ΦΡΗΝΑΣ.

Ἡ Φρήνα, εἶμαι ὄρμεον πτωρῶτον. Ὅμοιον
αἰετῆ. Μικρότερη δὲ εἰς τὸ κορμῆ. Ὅταν δὲ

αἰσθησὶ ἀπὸ κόκκινη αἰπύειρα, γίμεται κύ-
τειρη ὡσαύ κρόκος. Καὶ εἰς τύχη, καὶ ἰδίᾳ ἐμ-
πυλλή ὅπῃ λεγεται χαραδριος, παρ' αὐθυσ χε-
ρει τ' κυτειμάδα, ἔ γίμεται πάλιν κόκκιμος. Ε-
χνη δὲ ἐκ φύσεως δύο συκώτια, τὰ ὅποια δὲν τὰ
ἔχνη ὑδέραι ἄλλο ζῶον. Καὶ τὸ μὲν ἀριστερόν, εἴτις
τὸ φαῖν ἀσποθίμη παρ' αὐθυσ. Ἐ δὲ δεξιόν αὖ τὸ
φαῖν ἰατρύεται. Καὶ δὲν ἀσποθαμίσκη: ~

ΠΕΡΙ ΦΑΛΑΓΓΙΟΥ.

ΠΡΟ' φαλαγγίου εἶρα ὡσαύ τῷ ἀράχρῳ αἰ-
τῷ ὅπῃ λέγομα καματερίω, ἢ ἀμαφαμ-
τάρῳ. Πλῶ εἶρα μεγάλον, ὁ μάβρον. Τῦτο
γῦν εἰς δακώση αὖθρωπον τὸν θυματώμη.
Διοτι πρῶτον μὲν ἡ μωδιάζει τὸ κορμήτη, ἔπει-
τα τρέμει. Καὶ μᾶ ταῦτα κελώμματα τὰ ἄκρα
τῶν χειρῶν, καὶ τῶν ποδῶν. Ἐπειτα ξορμᾶ
περισσὰ τὰ ὀνδόσῳα τε, τέλος ξερμῶντας ἀπο-
θίμη. Ἀλλὰ ὁ εἴτις τὸν προσεγγίση ὅταν εἶρα
ζωρταμός, παθίμη ὁ εἴκος τὰ ὅμοια. Πλῶ
αἰφῶ ἀσποθαίμη, ὅποιος τ' προσεγγίση, ὅταν ἔτζη
ἀσποθαμμέρον, δὲν παθίμη τίποτος.

ΠΕΡΙ ΕΤΕΡΟΥ

Φαλλαγίς: ~

Εἶρα ὁ ἄλλο φαλαγγίον, τὸ ὅποῖον ὀνομά-
ζουσι ρώγα. Διότι εἶρα ἑροφύλον ὡσαύ ρώ-
γαμ

γαμ τῆ ραφυλίῳ. ἔχει δὲ ποδάρια ὑψηλότῳρα
παρα τὸ φαλάγη τὸ πρῶτον. Διότι κάμνει, καὶ
ὑφασμα ὡσαυτὸ ἡμερον. Καὶ τῆ το εἶμαι φαρ-
μακερόν, διότι ὅποιον δακκίαση, θαματώμειτον
εἰς ὀλίγω ὥραμ. ~

ΠΕΡΙ ΦΗΣΑΛΟΥ.

Ο Φησαλός ἀείσκειται εἰς τὴν ἑρμῶρα ἑτάλασ-
σαν, εἶμαι ὡσαυτὸ σακκί. Πλῶδεμ ἔχει ρόμα,
ἔτε κεφαλῶ ὡπερ τὸ σακκί. Μόμον δὲ ἔχει ρό-
μα εἰς τῶ μέσω τῆ κορμίῳτα, καὶ ἀπ' ἐκεῖ τρώ-
γη, ζῆ. Εἶμεν γουῶ δὲμ ξάρη τιρὰς ζ τὸν φα-
γη, ἀείσκομταστον ψωφιομ παρ' ἀΐθυς ἀπο-
θμίσκει. Εἶ δὲ ἐπιάσητον ζωρταμόν εἰς τὰς χεῖ-
ραστυ πείσκειται. ἔσκαζη ὁ ἀμθρωπος ἐκεῖμος.

Ε ἴεισκειται εἰς τὸν ποταμόν τῆς Ἰνδίας ἕμα
ψάρη μικρόν, τὸ ὅποῖον ἕως ζῆ ποτε δὲμ τὸ
βλέπει ἀμθρωπος. Διότι κοίτεται αἰίποτε εἰς
τὸ βάθος τῆ παταμῶ. Ὅταν δὲ ἀποθαίμη ἀ-
γέμει ἔξω εἰς τὸ ὄψιμ τῆ ποταμῶ ὡσαυτὸ φύλλον,
ἢ ὡσαυτὸ ξηρόξηλον. Ἐκεῖμο γουῶ τὸ ψάρη, μόμον
τὸ βλέπυσιμ οἱ ἀμθρωποι, ἀμήμα τὸ πιάσημ με-
τὰ χαιρίατυς δὲμ ἀποτολμῶν. Διότι ὅποιος
τὸ πιάσημ μη ξάρομτασ ἀποθμίσκει κακόμ θά-
μαστον. Διότι σέπεται τὸ κορμήτου, καὶ ἀμαλύει
παμτελῶς.

ΠΕΡΙ ΧΗΝΟΣ.

Χήν εἶμαι αὐτὸ τὸ πελλίω ὅπερ λέγομεν ἡ
μαῖε χιῶνα. Ἀγαπᾷ δὲ μα διατείθει εἰς τὴν
μόρον, ὅρα λύνεται. Ἐχει δὲ τοιαύτῃ σοφίαν
ἐκ θεῶ. Καὶ ὅταν ἀΐθονισι, τρώγη μαρύλλια ἡ-
μερα, ἢ ἀγρια καὶ παρ' ἀθύς τὴν κίμει, ὡσαύτῃ τῶν
ἔμφρωπορ ἢ καΐθαρσι, ἔ' ἔπειτα τρώεται. Λέ-
γουσι δὲ ὅτι εἰς φαῖν φύλλα δαφνῆς, παρ' ἀ-
θύς ἀσπὸ θνήσκει. Ἐχει δὲ ἄλλῃ σοφίαν, ὅτι
ὅταν πέτηνται αἱ ἀγρια χιῶνα, εἰς τὴν ἔρη-
μον. Βασῶν πέτραν λεπτιῶν εἰς τὸ γόματις
διὰ μα μὴ λαθασῶν, ὅ βοήσουσ' ἐταῖς ἀκίση
ὁ αἶτος. Καὶ δράμη καὶ ταῖς πιάση: ~

ΠΕΡΙ ΧΕΛΙΔΩΝΟΣ.

Χελιδὼν ἔχει τέτοιαν σινηθίαν. Ὅτι εἰς
ἀγάλη τινας τὰ ὀμμάτια τῶν πελιῶντις
ἔπαγει ἔ φέρει ἕνα βότανον τὸ ὅποῖον ὀρο-
μαίεται Χελιδόμιον, καὶ μετ' ἐκεῖνο τείθει τὰ
ὀμμάτια, καὶ ἀναβλέπυσιν. Ἐχει δὲ ἔ' ἄλ-
λιω σοφίαν. Ὅτι εἰς δοκιμασίαν τινας μα βαψῆ
μέζα φάρμακον ἢ ἄλλο χρωμα τὰ πελλιάτης
περὶ μα ἔχοιω πτερά. Αὐτὴ ἔπαγει ὅ φέρει
ἄλλο βότανον, ἔτα τείθει. ὅ γίνυται περὶ
μα-

μα-

ἀθρα ὡς πρότερον. Ὅταν δὲ θέλημα κτίσῃ
πυλαῖν, αὐτὴ δὲ ἔχει πηλὸν, ὑπάγει εἰς τὸ μέρος
ἑξέλιξη ταῖς πτερυγαῖστίς, εἶτα κυλίεται εἰς
τοῦ σώματος, ἔστω ποιῆι πηλὸν, ἔκτιζει. Ὡς εἰς τὸ
κτίσματος βάμνει διαμέσον, καὶ χορταῖα ξηρα
ῶσαμ βάμνει οἱ τεχνήτες, εἰς τοὺς τοίχους. Διαί
μα γονήδωα τὸ κτίσμα: ~

ΠΕΡΙ ΧΑΜΑΙΔΕΟΝΤΟΣ.

Ο Χεμουλέων εἶμαι καὶ τὴν ιδέαν ὁμοίον ὡ
σαμ τὴν κυριότητα. Πλήν εἶμαι μέγας ἕως
δύο πήχους ἔχει σωθῆσθαι, ὅτι μίαν ὥραν ἀλ
λάζεται εἰς ὅλα τὰ χρώματα. Ἐγίμεται ἡ σάρ
κατου γονεῶν γονεῶν ὡσαμ ἔτεταραμένον. Πλήν
δὲν ἔχει τείχος μόνον τὸ κορμῶν μεταβάλλ
λει. Ἀμμη ἄσπρος ποτέ δὲν γίμεται. Ἐχει δὲ
ἀντιδίκους τοὺς ὄφεις τοὺς μεγάλους. Ὅπου ἀν
εἰσκυτῶν ἐκεῖ εἰς ἐκεῖνα μέρη ὅπου εἶμαι ἀν
τός. Ἡ γὰρ εἰς τὴν Ἰνδία. Ἐχει δὲ τέτοιαν σο
φίαν ἐκ θεῶν. καὶ ὅταν πολεμῇ μετὰ τὸν ὄφιν δακ
κώρει ἕνα ξύλον, εἰς τὸ σῶμα τῆς μακρῶν μίαν
ἔδύο πήχους. καὶ μετ' ἐκεῖνο γέκεται ὡσαμ κα
λὸς γρατιώτης μετὰ τὸ σπασθῆναι. Ὡς πολεμῇ μετὰ
ὄφεις. Ἐὰν εἶμαι δύο ἔτρεῖς. Ὅταν δὲ τύχῃ, ἔ
δακώσονται ὄφεις τὸ ξύλον ἐκεῖνο τραβίζοντο μὲν
τὸ ἀγάλλων ἔξω ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ ἐκεῖνος

ΤΕΣ

τὴν σέρνει ἕως ἧς ὑπάγει εἰς τόπον ὅπου ἔχει
τρύπα, ἔπαρ' αὐτῆς ἀξαφίωμῃ τὸ ξύλον, ὅτε
σεβοῖται εἰς τὴν τρύπα. ἔλεύθερον ἔσται
τὸν κίρδιον. ~

ΠΕΡΙ ΧΕΛΩΝΗΣ.

Θαλασσία.

Ἡ Χελώνη ἔχει σωήθειαν, ὅτι γοιμὰ τὰ ἀωγά-
της ἔξω εἰς τὴν ἄμμον, ἔπειτα παραχώ-
ρει. Καὶ μετὰ τοῦς ἡμέρας ἕως μὰ τελειωθῶ-
σα ἄμματα, καὶ τότε ὑπάγει καὶ τάξει σκεπάσει,
καὶ ἀείσκειται ἔπιμα τὰ παιδιά της. ὅτι πέρματα
εἰς τὴν θάλασσαν. ἔβόσκονται μοραχάτης. Γί-
μετου δὲ ὡτὴ ἡ Χελώνη ἡ θαλασσία μεγάλη ἕως
μὰ χωρὴ τὸ σκέπασμα της πέμτε, ἔδέκα κοιλὰ
πολίτικα σιτήρη. Εὐείσκονται δὲ πολλοὺς τέ-
τοιους εἰς τὴν θάλασσαν ὅπῃ περιεκυκλῶνται
τὸν Κύπρον. Γράφουσιν δὲ τιμὴς, ὅτι γίνομται
ὡσαύτῃς μασία μεγάλας. Πλὴν δὲ εἶμαι ἀπὸ τοῦς
Φιλοσόφους ἐκείνους ὅπῃ τὰ γράφουσιν ταῦτα.

ΠΕΡΙ ΧΕΡΣΥΔΡΟΥ.

Ὁ Χερσύδρος εἶμαι ὄφιος μέγας, ὅτι διώταται μὰ
ζήση, ὅτι εἰς τὴν γλῶσσαν, καὶ εἰς τὸ μερόν. Τῶτον
γοιμὰ εἰς τὸν πατήση ἄμθρωπος, παρ' αὐτῆς ἀ-
πὸ θήσκει. ἔσται θελήση, καὶ ἄλλος ὑγίεις μὰ τὸν
θάψη, καὶ ἐκείνους κάμνη φούσκας κακοῦς,

καὶ

καὶ ἰατρύεται, πλὴν δὲ ἀποθνήσκει: ~

Π Ε Ρ Ι Δ Ι Ψ Α ~

Ἡ ἴρις καὶ ἄλλο ὄφιδι, ὁποῖον ὀνομάζεται διψασ. ἔσθ' ἀνδρώσκη ἢ ἀνθρώπου τὴν διψασ. τὴν φέρει ὅτι εἰς θάλασσαν εἰς τὸ σῶμα τοῦ δάμαθι ποταμὸν δὲ χορτέμει, ἀλλὰ πίνει ἀχόρτασα ἕως οὗ πίνοντα πρίσκειται ἢ κοιλιὰς ἔκαίη.

Π Ε Ρ Ι Ο Ν Ο Κ Ε Ν Τ Α Υ Ρ Ο Υ .

Ἡ ἴρις ἔσθ' ἄλλο ζῶον εἰς τὴν ἰνδία, ἢ λέγεται ὀνοκέμταυρος. Καὶ ἀπο τὴν μέσιν ἢ ἀνω εἶναι ὡς ἀνδρῶν με πρόσωπον, με κεφαλῶν, με μαλλιά. Παρικτός τὰ γέμει ἔχει δὲ καὶ βυζιά μεγάλα. Ἀπο δὲ τὴν μέσιν, καὶ κάτω ὡς ἀντὶ γαῖδαρος τέλειος. καὶ δὲν περιπατεῖ ὡς ἀντὶ ἄλλα ζῶα, ἀλλ' αἰείποτε τρέχει. Καὶ ὡς ἀντὶ ἀγριακτῆς, γέμει ὡς ἀντὶ ἀνθρώπου. Ὅταν δὲ τὴν πιάσω οἱ ἀνθρώποι δὲν θέλη μαζῆ παμτελῶς. Διότι δὲν τρώγη τίποτες φαγίμ εἰς τρόπον ὅπου ἔτρη ἀποθνήσκει. Καὶ κάλλια ἔχει τὴν θάλασσαν, παρὰ μὰ δαλωθεῖ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων.

Εἴληφε τέρμα ἕως ἐδοῦ τὸ παρῶν.

Ἐν ἡμέραις ἕξ κτίσιν κτίσεις λόγε.

Οὐχ ὡς ῥυπή τὸν κόσμον αἰσωνῶν κτίσαι.

Ἀλλ' ἵματάς ἕξ προσιθεις τῷ ἐβδόμῳ.

Τὸν σαββατισμὸν τὸν τελευταῖον μάθω.

